AGUAITA.CAT

Societat | Sílvia Berbís | Actualitzat el 18/11/2020 a les 10:32

Anna Salaet: «Som de les generacions més preparades de la història»

L'advocada tortosina es presenta a les eleccions a la executiva de la Confederación Española de la Abogacía Joven

L'advocada tortosina Anna Salaet, al seu despatx.

El proper 27 de novembre tindran lloc les eleccions per escollir l'equip que estarà al front de la Confederación Española de la Abogacía Joven (CEAJ), un organisme que agrupa associacions i federacions de tota Espanya per defensar els interessos dels joves lletrats. Una de les dos candidatures presentades, la d'Inés Blanco, té representació ebrenca. Al seu equip hi ha l'advocada tortosina Anna Salaet. Parlem amb ella per conèixer quines són les problemàtiques que afecten el col·lectiu de juristes més joves i quines són les seues reivindicacions.

Perquè una associació específica d'advocats joves? Quines són les situacions que us afecten particularment i no als membres més veterans del col·lectiu?

Els inicis de la professió són especialment durs per dos motius; el primer és la falta de coneixements pràctics en sortir de la carrera i màster. La pràctica de la professió no té res a veure el que s'aprèn a la universitat. El segon motiu es l'absència d'un conveni col·lectiu específic per a l'advocacia. La nostra professió té unes particularitats que fan que l'aplicació del conveni col·lectiu d'oficines i despatxos siga molt deficient, ja que no està pensat per a l'advocacia.

Estos dos fets, entre altres, fan que ens trobem davant de nombrosos abusos, en els que,

malauradament, hi ha companys que davant la necessitat d'aprenentatge pràctic i d'obtindre ingressos es veuen abocats a acceptar el que siga per entrar en este món. Normalment això implica fer-se falsos autònoms o tenir contractes fraudulents i precaris amb categories i sous molt inferiors als que els hi pertocaria.

Per això la necessitat d'organitzar-nos com a col·lectiu, ja que hi ha problemes estructurals que afecten específicament els joves precisament per la nostra condició de ser-ho.

També per a fer pinya, conèixer nous companys i companyes que es troben en situacions similars i poder parlar-ne. L'acompanyament és summament important ja que la nostra professió és bastant individualista i tenir companys amb qui comentar, no només assumptes, sinó com ens sentim, és molt necessari.

Quines són les vostres principals reclamacions?

En són moltes però destacaria la lluita contra els falsos autònoms i la necessitat de lluitar per la conciliació familiar i laboral.

Els terminis judicials no es paralitzen quan estem de baixa mèdica, maternitat/paternitat i encara menys quan ens trobem en dificultats familiars o personals com pot ser la defunció o malaltia de persones properes o la necessitat de cura de persones al nostre càrrec.

L'anterior em porta a una altra gran reivindicació molt silenciada i de la que, poc a poc, se'n comença a parlar: la salut mental de l'advocacia. Som un col·lectiu especialment sotmès a un gran estrès. Lidiem diàriament amb clients, administració de justícia, cossos i forces de seguretat, companys contraris, terminis, responsabilitat i no tenim dret a desconnexió plena (especialment si es porten assumptes laborals o penals, on l'agost és hàbil).

Totes estes circumstàncies fan que el col·lectiu tinga unes xifres d'ansietat, depressions, addiccions i problemes de salut mental més elevades que la mitjana poblacional. I no se'n parla. La societat, en termes generals, entén la figura de l'advocat com una persona seriosa, rígida, i que pot amb tot; i no és així.

Parleu de falsos autònoms. És habitual esta figura en els despatxos i cada vegada més?

Sí, ho és. Com comentava anteriorment, les especificats de l'advocacia fan que este problema siga la nostra gran xacra. De fet, m'atreviria a dir que som un dels sectors on més s'abusa d'esta figura. Una nòmina encoberta en format factura en la que és el treballador qui s'ha de pagar les cotitzacions i presentar declaracions trimestrals, cosa que genera una total desprotecció de cara a futures contingències o acomiadaments, entre altres.

«M'atreviria a dir que som un dels sectors on més s'abusa de la figura dels falsos autònoms»

Quan denuncieu precarietat laboral, a quines situacions més habituals us referiu?

Ens referim als falsos autònoms, a sobrepassar amb escreix les 8 hores de feina diàries (això en el millor dels casos per als que tenen un contracte laboral) a l'existència de "becaris" o "passants" que encobrixen autèntics llocs de feina, la sobrecàrrega laboral i sous irrisoris en relació a les tasques encomanades.

En canvi, els que treballem per compte propi, solem ser víctimes de la nostra pròpia exigència, que s'ajunta amb la complexitat d'aconseguir els primes clients i la dificultat de desconnexió perquè alguns jutjats notifiquen també en cap de setmana (aprofitant que estan de guàrdia). La mateixa situació ens trobem quan marxem de vacances; hem de portar el mòbil a sobre i comprovar dia a dia les notificacions i comptar amb algú de confiança a qui poder trucar, per si de cas.

Som, en general, un operador jurídic maltractat per les institucions. La falta de recursos i inversió en Justícia l'acabem carregant els advocats i advocades.

Anna forma part de la candidatura d'Inés Blanco, actual Vicepresidenta en funcions de CEAJ Foto: Cedida

Us resulta complicat conciliar la vida familiar i la laboral atesos els horaris de vegades poc regulats que teniu?

Actualment, en el meu cas particular, no. Tinc el meu propi despatx i m'organitzo la feina i la vida personal segons les necessitats de cada dia. No obstant, no és la situació més habitual. Les persones que tenen fills o familiars a càrrec, mares o pares solters, separats, companys amb diversitat funcional etc es troben en una situació més complicada per poder conciliar.

Els dies de judici no pots fer grans previsions, perquè mai saps a quina hora sortiràs del jutjat. A més si ens coincidix un judici amb algun assumpte personal no tenim dret a canviar-ho, hem d'enviar a un company a que ens substituïsca.

Estem sotmesos a esperes intolerables als jutjats on sovint s'assenyalen judicis cada 15 minuts, previsió gens realista, que suposa perdre molts matins al jutjat quan podríem estar avançant feina al despatx; tasques que, sovint ens toca fer en hores que traiem de temps personal.

Quines reclamacions plantejaríeu els joves advocats adscrits als torns d'ofici? Sou els advocats joves els que esteu en primera línia o no té perquè? Què impliquen estes guàrdies? Quines són les condicions?

Reclamen una unificació de criteris pel que fa a l'accès al torn d'ofici, una compensació digna i d'acord a la feina efectivament realitzada, i que es puga accedir al torn un cop realitzat el màster, sense haver d'esperar tres anys d'exercici.

Sobre la segona pregunta, no, no som exclusivament els joves els que estem a primera línia, hi estem tots els que hi volem estar.

Les guàrdies son torns de 24 hores en els que estem disponibles per a actuacions policials o judicials que requerisquen assistència lletrada. Tenim el torn penal de detinguts, però també hi ha els torns especials d'atenció a víctimes de violència de gènere, de menors i d'estrangeria. L'adscripció a cadascun d'ells es voluntària.

L'augment de les remuneracions es una reivindicació històrica dels advocats (no només del joves). En el cas del torn de menors i estrangeria, ni tant sols es remunera la disponibilitat, de manera que, tot i estar 24 hores disponible, només es cobra en cas que efectivament et truquen i d'aquella actuació se'n derive un assumpte.

« L'edat no té res a veure amb la professionalitat i el grau d'excel·lència que pot oferir una persona»

Creu que els joves teniu cert estigma sobre la resta del col·lectiu per manca d'experiència i us costa obrir-vos pas?

Si, definitivament. I afegiria que les dones encara més. M'he trobat alguna clienta que m'han preguntat la edat, o que volia saber quants temes com el seu havia portat amb anterioritat. Malauradament, també m'ha passat amb companys que, enmig d'una negociació m'han preguntat l'edat sense vindre al cas, i han tingut una actitud classista i paternalista, comentant-me l'extensa experiència de la que disposaven per reafirmar-se en la seua posició de superioritat.

El prejudici existix i hem de lluitar per canviar esta visió que tenen algunes persones. L'edat no té res a veure amb la professionalitat i el grau d'excel·lència que pot oferir una persona. Som de les generacions més preparades de la història.

Des de l'any 2017 té despatx propi. Quins són els temes més habituals que heu de tractar i fins a quin punt estan variant a mesura que determinades situacions de la societat també evolucionen?

Al despatx es tracten, sobretot, assumptes laborals, penals i civils. El que més està variant és la forma de relacionar-nos amb els clients. En estos moments cal fomentant l'ús de les visites telemàtiques i de plataformes tecnològiques com "Teams" per als projectes entre companys. Els clients cada cop volen més rapidesa i eficiència i ens hem d'adaptar a la velocitat que avança la societat. No obstant, també hem de saber posar límits a l'ús indiscriminat de les tecnologies, perquè sinó, n'acabem sent esclaus.

Una justícia col·lapsada i lenta, com veiem sovint, pot ser justa?

Mai. Quan la justícia és lenta, no es justícia. Esta és una de les grans frustracions que ens toca gestionar amb els clients. Els retrassos son un mal crònic i estructural de la nostra administració. Passen molts mesos, inclús anys, des que interposem una demanda fins que celebrem el judici. Això no fa més que empitjorar la situació i patiment del justiciable que ha de suportar el problema en sí, amb els retrassos i amb una elevada possibilitat de que, arribat el dia, s'haja perdut part de la efectivitat que s'hagués aconseguit amb una justícia àgil i ràpida.

«Som gent senzilla i implicada amb el col·lectiu perquè tots hem passat i seguim passant situacions intolerables»

Vostè porta a la junta dels joves advocats i advocades de Tortosa, amb el càrrec de tresorera, des del 2017 i ara decidix presentar-se a les eleccions a la Confederación Española de la Abogacía Joven. Perquè ha decidit fer este pas endavant i quina candidatura la representa?

La meua companya Inés Blanco, actual Vicepresidenta en funcions de CEAJ i presidenta de AJA Salamanca, es presenta a la presidència. Ens vam conèixer a finals de 2017 en una reunió trimestral de CEAJ i des de llavors hem tingut una magnífica relació. El passat mes de setembre em va contactar per formar part de la seua candidatura "Unim CEAJ". Un cop em va explicar el seu projecte i les persones que hi formaríem part, no em vaig poder negar.

Formem una candidatura que representa l'esforç de persones treballadores que, de forma altruista, es volen posar al davant de l'associació pel simple goig de lluitar pels interessos de l'advocacia jove. Som gent senzilla i implicada amb el col·lectiu perquè tots hem passat i seguim passant situacions intolerables. Coneixem de primera mà les dificultats diàries i l'equip som una mostra representativa de tot tipus d'advocats d'arreu del territori.

Volem tornar a unir a les agrupacions i que senten que CEAJ és un projecte comú que els resulta d'utilitat i que actua realment com a lobby de pressió i no com element figuratiu.

Quines propostes programàtiques destacaria de la vostra candidatura?

Tenim un total de 43 propostes al nostre programa. Són propostes reals, concretes i realitzables, però destacaria les següents:

El suport econòmic a les agrupacions petites per a que puguen activament assistir als plens i reunions trimestrals, juntament amb la implementació de formació pròpia de CEAJ que els resulte d'utilitat.

Especialment rellevant és la implementació de plens telemàtics i vot electrònic amb validesa legal, per estar a l'avantguarda de la tecnologia i facilitar que més agrupacions puguen assistir sense desplaçaments innecessaris; així mateix, en defensa dels drets lingüístics, també portem al programa la traducció de la pàgina web de CEAJ a les diferents llengües cooficials.

Finalment i no menys important, donar ell lloc que li pertoca a la salut mental de l'advocacia i donar visibilitat a esta problemàtica creixent.

Anna Salaet. Foto: Cedida